

וכי תימא, מה שצורך לחזור הקשר ויקבל הוא כדי להתייר בשר באכילה, יקשה, כיצד תכשיר הזורקה השניה את הבשר לאכילה? וכי מי איכא זורקה דלא מכפרת, כגון זורקה וזשניה, שאינה מכפרת, שהרי כבר נתקברו הבעלים בזרקה ראשונה, ושリア בשר לאכילה על ידי זורקה זו?

ומתרעין: אי דיהביה למתן הדם הראשונה כהן שר לעובודה, הבי נמי שאין טעם לחזור ולקבל מדם הנפש, כי נתקברו הבעלים בראשונה, והשניה אינה יכולה להתייר את הבשר ממשום שאינה מכפרת. אלא הכא, במשנה שניינו שיחזור ויקבל מדם הנפש, במאי עסקיןן – דיהביה לנtinyה הראשונה כהן פסול, שלא הוועלה נתינתו כלום, ואינהorcheshת נתינעה כלל,⁽²²⁾ ולבר ייש לחזור ולקבל את הדם, כדי לקיים מצות נתינעה המכפרת על הבעלים והותירה את הבשר.

מורעל דין שלא במקומו במקומו. ולפי זה הנמא, גם בזרקה שלא במקומו יש ליתן דין מתנות על ד' קרנות, ובפיו שנתבאר שלא החודש בדין זה לא שמעוילה הנtinyה שלא במקומה, אבל החלוק המתנות דין לחילוק מתנות אלא בזרקה במקומה, אבל בזרקה שלא במקומה לא נאמר דין חילוק מתנות, ויתכפר אף בנתנעהichert על מובח החיצון. וביאר דבריו, שזרקה שלא במקומה אינה קיומ דין של הזרקה במקומה שמעוילה אף שלא במקומה, אלא שנתהדרש דין זורקה מהודשת, שענינה, שאכאר "הגיג דם למובח" נתקברו בעלים, וכן שהוא דין זורקה מהודש, הרוי שבו לא נאמר דין חילוק מתנות. ומטעם זה יש לומר שאף לדמים הנtinyה על הפרוכת תועיל נתינעה מובח החיצון, וכן שנתהדרש דין זורקה חדשה, שכל שניין דין על המובח נתקברו בעלים.

21. הקשה השפט אמרת, אמנים נתינעה שלא במקומה מכפרת, אבל מכל מקום מדובר לא לחזור ובידי לזרוק בקדמי כתיקונה, וכשם שבקרבן הצריך לד' מתנות שדרינו שאם נתן מתינה אחת כייפר ואף על פי כן יש לו לתת את כל המתנות בכדי לקיים המצווה בתיקונה הוא הדין בזרקה שלא במקומה, ומה הוקשה לגמורא למה לי לחזור הקשר ויקבל? וכותב, כי אם נשאר דין בכל'י hari ודי שיש לו לחזור וליתנו במקומו, אלא שהגמורא עוסקת באופן שאין דין נסף בכלל' שמאחר ובבר ההתכפר בدم הआישן לא שיין לקבל פעם שנייה, שהרי גם בקרבן הצריך לד' מתנות הדין הוא שאם נתן מתינה אחת ולא נותר דין בכל', איינו מקבל דין פעם שנייה.

22. הkowski והוטפות: לאחר ומודgor בשנותנו פסל נתינעות אינה מועילה אף במקומה, מדובר בכתב דין המשנה שיחזור הקשר ויקבל רק על נתינעה שלא במקומה? ותירצ'ו: כי מדובר בפסקול מלחמת היהו טמא אשר על אף שכל הפסולים אין

אלמא קסביר שמואל, שביחס לכפרת הבעלים, זירות הדם שלא במקומו – כבמוקמו דמי.⁽²⁰⁾

ומקשין: הרי תנן באידך פירקין: נתנו למתן הדם על הכבש, או שנתנו על המזבח אך שלא בוגד היסוד, או שנתן את הנtinyין – למטה למיטה, ואתה הנtinyין – בפנים נתן בחוץ ואתה הנtinyין – בחוץ נתן בפנים –

אם יש דין הנפש הזורם עדין מצואר הקרבן שנחתט, לחזור הכהן הקשר, ויקבל מדם הנפש כשייעור הנוצר למתן דמי, ויזרקו כدين על גבי המזבח!

ואו סלקא דעתך כי זירות הדם שלא במקומו מכפרת על הבעלים במקומו, יקשה, למה לי לחזור הקשר ויקבל, והרי כבר נתקברו הבעלים!⁽²¹⁾

זרקה שאו היה עומד לפני ה', שב אין להפקיע ממנו דין מעילה, אבל זורקה שלא במקומה אמנים אין היא מורת את הבשר באכילה, אבל מכל מקום נחשבת היא לזרקה גם ככל' השר, אלא שלהיתר אכילה צריך זורקה שלא במקומה, והבשר באכילה אשר לה אין מועילה זורקה שלא במקומה, ומכיון שכפלי הבשר נחשבת זורקה שלא במקומה לזרקה נמצוא שעיל' זורקה יצא הבשר מהיות קדשי ה' ולבר אין מועלם בו.

והוכיח כן מוברי התוט' במנחות [יב א"ה ה"מ] שכתו ב' אם אין זורקה מועילה ליראת הרוי שאם יצא כל הבשר אין הזרקה מועילה ממשום שנחשב שאין בשר [זההין הוא שאם אין בשר אין דין כמבואר لكمן קד א'], ואם כן קשה מודע זורקה שלא במקומה מכפרת הרוי מאחר ואין הבשר מותר באכילה נמצוא שאין בשר, ואם אין בשר אין דין? אלא בהכרח שמעוילה הזרקה אף כלפי הבשר ונחשב שיש בשר, ורק לעניין הירא אכילה אין מועילה הזרקה.

אולם דעת החוזן איש נסימן ז' ס"ק א' כי אף לשמואל שנתקברו בעלים בזרקה שלא במקומה מכל מקום לא יצא הבשר מיד מועילה.

20. כתוב הליקוטי הלכות [שם י' א"ה אבל בעלים נתקכרים], כי מה שמעויל שלא במקומו בדים הנtinyה בפניהם שנותנים בחוץ, הוא רק באופן שנותנים במזבח החיצון במקום הקרנות. אבל אם נתנuns למיטה, אין מכפרים כלל. וביאר בזה המנתה אברהם, שכש שאמरנו לעיל, שאין מועיל שלא במקומו אלא לבני דמים הנtinyה על המזבח ולא לגבי הנtinyה על הפרוכת, ומושום שرك לגבי מה שדרינו להינתן על המטבח והתהדרש לכל מקומות המטבח שוים, ומה שאין כן אלו שמקומות בפניהם דוקא, הוא הדין לגבי דמים שצרכיהם להינתן על הקרנות, שמקומות הם בקרנות דוקא, וככלפי זה לא יתעל דין שלא במקומו במקומו, ורק כלפי שינוי הקרנות מזובח אחד לאחר